

שם השיעור - חנוכה לכיתות א-ו

משך: 45 דקות

מטרת העל: התלמידים יבינו את משמעות האור האישית שלהם בהתאם לרוח החג, וכיצד הם יכולים להפיץ אור בסביבתם.

מטרות ביניים:

1. התלמידים יבינו את ערכי של נתינה וחברות
2. התלמידים יזהו תכונות חיוביות בעצמם ובחברים לכיתה

מערך שיעור:

שלב	תוכן
פתיחה 10 דקות	צור דיון בכיתה העוסק בנושאי החג, אמור: "מה אתם יודעים על חנוכה?" "למה מדליקים נרות?" "כעת נקרא סיפור קצר".. למדריך: יש להקריא לכיתה סיפור לחג החנוכה (נספחים)
גוף 30 דקות	לאחר הסיפור אמור: "בכל אחד מאיתנו יש אור אישי המפיץ שמחה ואושר בדיוק כמו שהאור והאש הפיצה שמחה ליהודים" <u>אופציה לכיתות ד-ו:</u> כל תלמיד מקבל דף ובו ציור של נר ריק. התלמיד כותב את שמו על הלהבה של הנר, ומקשט וצובע אותו לבחירתו. לאחר מכן מועברים הנרות בין תלמידי הכיתה, וכל תלמיד מתבקש לכתוב מה האור האישי של אותו חבר, לדוגמא: מחמאה על הנר של חבריו לכיתה. בסיום לכל אחד נר אישי שעוצב על ידו ומכיל מחמאות מחבריו. *אפשר להצמיד על לוח בכיתה את כל הנרות לחנוכיה אחת גדולה. *אפשר להביא מגנטים שלכל ילד יהיה את הנר כמגנט.

<u>אופציה לכיתות א-ג:</u> כל תלמיד מקבל דף ובו ציור של נר ריק. התלמיד כותב את שמו על הלהבה של הנר, ומקשט וצובע אותו לבחירתו. לאחר מכן מתבקשים הילדים לצייר על הנרות את האור הפנימי שלהם, מה עושה להם טוב.	
חג החנוכה הוא חג מיוחד של ניצחון האור נגד החושך. אנו מדליקים נרות, ובכל ערב נוסף נר והחדר נהיה מואר יותר ויותר. אבל האם רק נרות יכולים להאיר? חשוב לזכור שגם אנחנו יכולים להאיר למישהו את היום, בעזרת מחמאה או מילה טובה. לאחר הפעילות לכל ילד יש נר, המתאר את האור שחבריו רואים בו. / המתאר את האור הפנימי שלו. הנרות מזכירים לנו שאפילו אור קטן יכול לגרש הרבה חושך, ושכל אחד מאיתנו יכול להיות אור- לעצמו ולאחרים.	סיכום 5 דקות

עזרים:

- * ציורי נרות לכל הילדים
- * סיפור החנוכה מודפס
- * טושים
- * שדכן לקיר לנרות

נספחים:

סיפור לחג החנוכה

בית המקדש היה הרוס ושומם, השערים היו שרופים, ובחצרות צמחו עשבים וקוצים. כל חפצי הקודש, מנורת הזהב וכל כלי המקדש נעלמו ואינם. רק אבנים שחורות ועצים שרופים, שברי קירות, קוצים ועשבי בר היו בבית המקדש. יהודה המכבי, והאנשים שבאו אתו, החלו מיד בעבודה. הם ניקו את החצרות, והתחילו לפנות את הקירות השבורים והשערים השרופים. פתאום הם ראו ילד מתחבא בפינה:

- הי, ילד מה אתה עושה כאן?

- אני... אני עוזר...

- לך מכאן מהר, זה לא מקום לילדים קטנים.

הילד נבהל וברח והתחבא..

הוא חיכה, נרגש כולו, וכשהיה בטוח שאיש אינו שם לב אליו, התחיל לעקור את העשבים שסביבו. פתאום, בגומה שעל יד הקיר, בין העשבים, הוא מצא כד חרס קטן ישן מאד. כשהרים אותו הרגיש שהכד הקטן היה מלא בנוזל. הכד היה סגור וחתום בחותמת.

הילד הניח את הכד בצד והמשיך בעבודתו.

כאשר שקעה השמש, וכל האנשים שעבדו בבית המקדש הלכו לביתם לקח הילד את כד החרס הקטן ויצא ממחבואו. החושך כבר ירד. המבוגרים כבר הלכו. רק איש אחד עדין עמד, לטף בידו את האבנים השרופות, והיה שקוע במחשבות. הילד הכיר את האיש מיד, זה היה יהודה המכבי.

הוא נגש ואמר בקול נרגש.

- שלום, המפקד.

- ערב טוב, ילד, מה אתה עושה פה? התפלל יהודה המכבי.

- אני עזרתי לנקות ומצאתי את זה.

הילד נתן ליהודה המכבי את כד החרס הקטן.

יהודה הסתכל בכד, הפך אותו בכף היד ואמר בהתרגשות גדולה:

- זהו כד שמן מבית המקדש, סגור וחתום בחותמת הכהן הגדול. אתה מצאת את השריד היחיד השלם שנשאר מבית המקדש. תודה לך, ילד, אתה יודע שהאור הוא הדבר החשוב ביותר בעולם? כשאלוהים ברא את העולם, מה היה הדבר הראשון שברא?

- את האור. ביום הראשון הוא ברא את האור! צהל הילד.

- נכון מאד, הלוא כתוב "ויאמר אלוהים יהי אור ויהי אור". אני מבטיח לך שביום חנוכה בית המקדש, הכלי הראשון שנביא לבית המקדש תהיה מנורה של זהב, ובשמן הזה נדליק אור.

ובאמת בחגיגת החנוכה, ביום שחנכו את בית המקדש, הביא הכהן הגדול מנורת זהב, פתח את כד השמן הקטן, ויצק מתוכו מעט שמן למנורה והדליק אור. כולם חשבו שמעט השמן בכד יספיק ליום אחד, אבל השמן הספיק בדיוק לשמונה ימים. בגלל אנו מדליקים נרות חנוכה שמונה ימים.